

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Αλέξης Παπαχελάς

Θάρρος χρειαζόμαστε, όχι νέους νόμους

Ένα περίεργο πράγμα. Είμαστε μια χώρα με απίθανα πολλούς και μπερδεμένους νόμους, καθώς και ένα εξαιρετικά φλύαρο Σύνταγμα. Και ταυτόχρονα, μια χώρα όπου σε πάρα πολλούς τομείς ο νόμος δεν εφαρμόζεται καθόλου ή εφαρμόζεται επιλεκτικά. Επειδή οι νομικοί πλειοψηφούν στο Κοινοβούλιο, εδώ και δεκαετίες έχει επικρατήσει προφανώς η άποψη ότι με ένα νόμο ή ένα ακόμη άρθρο στο Σύνταγμα λύνεις το πρόβλημα. Ελα όμως που δεν το λύνεις και απλώς καλλιεργείς ένα ασύλληπτα περίπλοκο και γκρίζο πλέγμα, που είναι η χαρά των «νταραβερτζήδων», των ευρηματικών ημιπαράνομων, αλλά και του βαθέος κράτους του Δημοσίου, που του αρέσει να λέει πρώ-

τα «μα αυτό δεν γίνεται» και μετά να σκέπτεται.

Τα περισσότερα προβλήματα του τόπου δεν χρειάζονται νέους νόμους για να λυθούν. Μάλλον κατάργηση νόμων απαιτείται και το κυριότερο: πολιτική βούληση. Όχι μόνο των πολιτικών, αλλά και όλων όσοι έχουν θέσεις ευθύνης: δικαστών, πρυτάνων και πολλών ακόμη. Με τον νόμο για το άσυλο, για παράδειγμα, τόσο η πολιτεία όσο και οι πρυτάνεις διαθέτουν ήδη τα εργαλεία για να πατάξουν την ανομία των επαγγελματιών μπαχαλάκηδων στα πανεπιστήμια. Με λίγο θάρρος, επαγγελματισμό και καθαρό σεβασμό κανόνων, τα ελληνικά ΑΕΙ μπορούν να σταματήσουν να έχουν τη σημερινή τους εικόνα. Οσους πρόσθετους νόμους

και να περάσει το Κοινοβούλιο, δεν θα αλλάξουν πολλά πράγματα. Αν ο πρύτανης φοβάται (και δικαιολογημένα σε ένα βαθμό), ο πολιτικός δειλιάζει, ο δικαστής βλέπει όλα μέσα από ένα ιδιότυπο «χαλαρό» πρίσμα και κανείς δεν κάνει τη δουλειά του, τίποτα δεν θα αλλάξει. Και το χειρότερο; Θα υπάρχει ένας νόμος στα χαρτιά που θα έχει ψηφιστεί έπειτα από πολλές φασαρίες και δεν θα εφαρμόζεται. Ο,τι χειρότερο, ο συνδυασμός αδράνειας και απόλυτου κυνισμού.

Θάρρος χρειαζόμαστε. Είναι απογοητευτικό ότι οι ηγεσίες μας σε κρίσιμους τομείς μοιάζουν βολεμένες και φοβούνται τα ρίσκα. Καταλαβαίνω τον φόβο, κανείς δεν είναι υπεράνθρωπος. Αλλά δεν καταλαβαίνω τη λογική

«προς Θεού, μη βάζετε σε εμάς την ευθύνη». Ούτε και την αντίδραση σε κάθε μεταρρύθμιση όταν μένουν μόνο στην -όντως απαραίτητη- αύξηση της χρηματοδότησης. Περιμένει περισσότερο κανείς από την κρίσιμη μάζα δικαστών, ακαδημαϊκών κ.ά. που δεν πάσχουν από ιδεοληψίες, ούτε ταυτίζονται με τη φαυλότητα, να μας πουν επιτέλους αν και τι πρέπει να αλλάξει σε αυτόν τον τόπο. Η πρόσφατη εμπειρία των μνημονίων έδειξε ένα πράγμα καθαρά. Καμία μεταρρύθμιση δεν πετυχαίνει, όποια πλειοψηφία και αν έχει στη Βουλή, αν δεν «ανήκει» σε μερικούς τουλάχιστον από τους εμπλεκόμενους πρωταγωνιστές της.

ΑΥΓΗ

Έρχεται νέα μακρά φτωχοποίηση

Λιγότερες από δυο εβδομάδες κράτησε το «θαύμα» του Άδωνι Γεωργιάδη με τα ανοικτά καταστήματα. Στο διάστημα αυτό τα ημερήσια κρούσματα σχεδόν διπλασιάστηκαν, ενώ ο δείκτης θετικότητας ξεπέρασε το όριο συναγερμού που έχει θέσει παγκοσμίως η επιστημονική κοινότητα.

Στο μεταξύ η κυβέρνηση, επιχειρώντας να αποφύγει τις ευθύνες της στην διαχείριση της κρίσης, επιχειρεί να φτιάξει κλίμα ενάντια στις δικαιολογημένες αντιδράσεις των φοιτητών, να στοχοποιήσει τη νεολαία και να δημιουργήσει κλίμα φόβου με την αντισυνταγματική απαγόρευση συναθροίσεων (που βάφτισε «χαλάρωση των μέτρων»).

Τώρα επιστρέψαμε ξανά στα ίδια και με την οικονομία να ξεμένει από οξυγόνο. Δεν αναφερόμαστε μόνον στον εμπορικό κλάδο, που οι επιχειρηματίες του έχουν πληγεί ανεπανόρθωτα, αλλά στην κινητήρια μηχανή της οικονομίας, που είναι οι εργαζόμενοι. Όσο γράφουμε και αναλύουμε την πανδημία, χιλιάδες νέοι

και νέες είτε παραμένουν στο περιθώριο της οικονομικής ζωής, είτε χάνουν τις δουλειές τους, είτε επιταχύνουν την πορεία τους στην εξεύρεση πόρων στη μαύρη εργασία.

Με τα επιδόματα των 534 ευρώ έχει φτωχοποιήσει μια ολόκληρη γενιά που πάλευε να επιβιώσει στο μεροκάματο των υπηρεσιών ή σε θέσεις εργασίας γεμάτες επισφάλεια. Πρόκειται για ένα δυναμικό εργατικό δυναμικό, που η επιστροφή στην κανονικότητα -όποτε και με όποιον τρόπο κι αν γίνει αυτή- θα κληθεί να ζήσει και να εργαστεί σε άθλιες συνθήκες, με ακόμα μικρότερες απολαβές και με την διαρκή δαμόκλεια σπάθη -όχι πια της ίδιας της ανεργίας- αλλά του εκβιασμού της ανθρώπινης επιβίωσης.

Και αν οποιοσδήποτε θεωρεί πως αυτή η νέα μετα-πανδημική πραγματικότητα δεν τον αφορά, αρκεί να ακούσει την συχνή αποστογή του αναπληρωτή υπουργού οικονομικών, Θ. Σκυλακάκη, που μιλά πιο σθεναρά από άλλα κυβερνητικά στελέχη: «τα δημόσια οικονομικά δεν είναι απεριόριστα».

DOCUMENTO Βαγγέλης Δεληπέτρος

Πάρε τον ένα, βρόντα τον άλλο

Εάν οι ενέργειές τους δεν μας οδηγούσαν από το κακό στο χειρότερο, εάν οι ανεπάρκειες και οι εμμονές τους δεν ήταν καταστροφικές για τη ζωή μας, θα ρίχναμε πολύ γέλιο.

Γιατί σε αυτό τον θίασο που παριστάνει το «επιτελικό κράτος» κυλάει κυριολεκτικά ο τέντζερης και βρίσκει το καπάκι. Παίρνει λ.χ. την κατηφόρα ο Άδωνις των μηδενικών επενδύσεων και συναντά τον Γεραπετρίτη του μηδενικού αποτελέσματος. Πετάνε από την κυβέρνηση τον Βρούτση επειδή απέτυχε στο ασφαλιστικό και φέρνουν τον ήδη αποτυχημένο στο Περιβάλλοντος Χατζηδάκη για να αλλάξει επί τα χείρω την πολιτική... Βρούτση! Γιατί αυτοί οι τύποι καθημερινά διαγκωνίζονται ποιος θα αποδειχθεί ο πιο αποτυχημένος, ποιος θα αφήσει το χειρότερο αποτύπωμα σε μια κυβερνητική πολιτική που ακόμη και όσοι τους ψήφισαν γνωρίζουν ότι παράγει μόνο αδιέξοδο.

Διότι όλοι τους, εκτός από τις ρυθμίσεις με ονοματεπώνυμο και τον διορισμό αμέτρητων μετακλήτων, αδυνατούν να χωρίσουν δυο γαϊδουριών άχυρα. Ηθελαν, λέει, να

κάνουν μεγάλη παρέλαση στο Σύνταγμα την 25η Μαρτίου για να κρύψουν με τα άρματα και τους καταδρομείς την ανεπάρκειά τους στα εθνικά. Αποφάσισαν λοιπόν να καλέσουν τον Μακρόν και τον Πούτιν και τον... διάδοχο Κάρολο της Αγγλίας για να αποκτήσει λούστρο η εκδήλωση και να βγάλουν σέλφι οι υπουργοί και οι παρατρεχάμενοι.

Και έσπευσε ο υπουργός Αμυνας Ν. Παναγιωτόπουλος -αυτός που ο Μητσοτάκης «ξεχνάει» να καλέσει όταν συναντά τον αρχηγό ΓΕ-ΕΘΑ και τον αφήνει στην... απέξω σαν να είναι αναρμόδιος- να το ανακοινώσει, ώστε να δείξει ο καψερός ότι κάποιον ρόλο έχει στην κυβέρνηση.

Και προτού περάσουν τρεις ώρες από την ανακοίνωση βγαίνει ο Πούτιν και τον γειώνει, γιατί όπως είπε δεν σκοπεύει να έρθει. Και αποδεικνύεται έτσι ότι οι «άριστοι» δεν είναι ικανοί να διαχειριστούν ούτε μια... πρόσκληση.

Και μια πρόσκληση, όπως γνωρίζει και ο τελευταίος μετακλήτος, είναι κάτι απλό. Δεν είναι ούτε η άμυνα, ούτε η οικονομία...